

Geroepen

tot het Licht

TER GEDACHTENIS AAN

WIJLEN Ds. G. W. ALBERTS

IN LEVEN PREDIKANT DER

CHRISTELIJKE GEREFORMEERDE KERKEN

IN NEDERLAND

Dr. G. W. Alberts 1886-1961

TEN GELEIDE

Uit de kring van vrienden van wijlen Ds. G. W. Alberts is de wens naar voren gekomen om ter gedachtenis aan deze overleden leraar en dienstknecht iets als een herinnering na te laten voor zijn vele vrienden en bekenden over het gehele land en niet in het minst voor zijn kinderen en familie.

De vraag is toen gerezen, wat dit dan wel moest zijn.

Het antwoord lag eigenlijk voor de hand.

In het lange en werkzame leven van Ds. Alberts is nooit een preek verschenen.

Hij meende daarvoor over onvoldoende gaven te beschikken en daarom bleef hij dan ook in de rij van predikanten bescheiden op de achtergrond.

Eén van zijn vele vrienden heeft eens op verzoek van Ds. Alberts een preek opgenomen op de bandrecorder, als herinnering voor zijn kinderen in Amerika.

Tijdens een gedwongen rustperiode heeft hij deze predikatie woordelijk overgenomen en uitgeschreven, om deze aanvankelijk voor zichzelf te bewaren.

Toen bekend werd, dat er een preek op papier stond, werd van verschillende kanten de vraag gesteld, wat er op tegen zou zijn, deze als herinnering uit te geven.

Dit voorstel vond, gezien de vele blijken van liefde en belangstelling, algemene bijval.

De toestemming hiervoor moest echter uiteindelijk van Ds. Alberts zelf komen, die het voorstel echter aanvankelijk beslist van de hand wees.

Later heeft hij toch nog toestemming gegeven.

Vervolgens zijn er in de papieren van Ds. Alberts aantekeningen gevonden, kennelijk bedoeld om nog eens een terugblik over zijn leven te beschrijven voor zijn vrouw en kinderen.

Door zijn plotselinge ziekte en sterven is hier niets meer van gekomen.

Dit alles bij elkaar genomen, met een overzicht van de rouwdienst en de begrafenis, vormde een sluitend geheel om de herinnering aan deze geliefde leraar voor allen dit dit wensen, levendig te houden.

Tenslotte zij nog vermeld, dat de uitgave van deze brochure geheel voor rekening komt van de initiatiefnemers uit de vriendenkring van Ds. Alberts.

De Heere gebiede Zijn zegen over dit boekwerkje tot ver-

heerlijking van Zijn naam en het behage de Heere om door het lezen van deze predikatie, zondaren te trekken uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht.

Dan zou het zelfs nog eeuwigheidswaarde hebben.

Het Comité

TER GEDACHTENIS

Ds. Gerrit Willem Alberts werd geboren op 30 januari 1886 te Withagen op de Veluwe. Zijn wieg stond in een boerderij te Voorst, waar hij het eerste levenslicht aanschouwde.

Toen hij nog maar 11 jaar oud was, werd hem zijn moeder door de dood ontnomen. De verschrikkelijke ziekte, tyfus, maakte een vroegtijdig einde aan haar leven.

Tegenwoordig hoort men bijna niet meer van tyfus in epidemische vorm, maar de jonge Gerrit werd, evenals zijn moeder, aangetast door de verschrikkelijke koortsen. Opname in een ziekenhuis te Twello kon niet voorkomen, dat de ziekte in al zijn hevigheid voortwoekerde, zo erg, dat de dood reeds haar schaduwen wierp over dit jonge leven.

Geen menselijke hulp mocht meer baten en de dood was zó nabij, dat men hem reeds naar de kapel had overgebracht om daar te wachten, totdat de dood haar werk zou hebben voltooid.

Geen menselijke hulp meer, maar God, die rijk is in barmhartigheid, Hij, de grote Medicijnmeester, greep in.

Gerrit Willem zou niet sterven.

De Heere had hem naar Zijn wijs besluit voorbestemd om in zijn verdere leven arbeidzaam te mogen zijn in Zijn grote Wijngaard. De jonge Gerrit herstelde van zijn ernstige ziekte en na 21 lange weken mocht hij weer naar zijn ouderlijke woning terugkeren.

Daar groeide hij op zonder God, Die hem zo wonderlijk had bewaard voor de dood.

Hij was en bleef een vreemdeling voor God en het leek er op, dat hij zijn leven verder in dienst zou stellen van de zonde en de wereld. De roep naar avontuur en zijn trekkersbloed brachten hem op 18-jarige leeftijd naar de „far west“, het lokkende Amerika, waarvan men zei, dat daar iedereen rijk kon worden.

In Alto in de staat Wisconsin vestigde hij zich, waar al spoedig werk en onderdak werd gevonden. Ook daar leefde hij aanvankelijk nog zonder God in dat onmetelijke land. Maar hij vermoedde niet, dat de Heere, Wiens ogen de ganse aarde doorlopen, bezig was om hem te zoeken in dat verre en vreemde land. Dat zou Gerrit Alberts krachtig ondervinden.

Reeds herhaalde malen had een vriend van hem geprobeerd, om hem des zondags eens mee te krijgen naar de Dutch Reformed Church, de Hollandse Gereformeerde Kerk, echter zonder direkt resultaat.

Toen op een dag besloot hij om zijn vriend eens een plezier te doen en eens één keer mee naar de kerk te gaan, in het bijzonder om tevens van het gezeur af te komen.

Op geen enkele wijze kon hij toen vermoeden, dat dit volkomen paste in Gods eeuwig raadsbesluit. En deze dag zou het begin zijn van een beslissende ommekeer in zijn leven.

De alom beminde Reverend Lumkes bediende op die dag Gods Woord uit Hebr. 10 vers 31.

„Vreselijk is het te vallen in de handen des levenden Gods.”

Deze figuurlijke pijl trof Gerrit Alberts rechtstreeks in het hart en hij moest het uitroepen:

„Draag mij uit het veld want ik ben dodelijk gewond.”

Welk een macht is de liefde Gods, die het hardste hart breekt en leed doet dragen over de zonde.

Met deze zielewond ging hij de kerk uit en deze wond zou hem de eerste tijd steeds herinneren aan zijn ellende, God te moeten missen en voor eeuwig verloren te moeten gaan.

In zijn nagelaten aantekeningen zegt hij o.a., hoe zwaar hij de Heere heeft getergd. En wie het verstaat hoe erg het is, God getergd te hebben, wordt stil en weent.

„Zwijgen moet de zondaar en indien de Heere altoos grimmig op hem bleef, ja, dan nog Zijn oordeel billijken. Alle hoop op zelfverlossing verdwijnt bij het aanschouwen van Gods heiligheid.”

Zo verliepen de uren, dagen en weken in een leven van wanhoop in het diepe besef, tegen een goeddoend God gezondigd te hebben, alle rechten verspeeld te hebben in de wereld en alles voor eeuwig kwijt te zijn door de zonde.

Zijn gebed om vergeving voor al zijn zonden en overtredingen bleef lange tijd onverhoord.

Doch de Heere laat wel een mens zijn ellende zien en beleven, maar op Zijn tijd breekt het eeuwigheidslicht van de Zonne der gerechtigheid door de zondige duisternis: door Zijn Woord en Geest.

Op een goede zondag hoorde hij een preek naar aanleiding van Romeinen 5 vers 6:

„Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven.”

Het licht van de gekruisigde Christus verrees in al Zijn dierbaarheid en algenoegzaamheid voor zijn ogen.

Ogen die niet konden zien, werden nu ogen des geloofs.

Gerrit Alberts mocht in die dagen de woorden van Petrus tot de zijne maken:

„Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb.“

Hij was verslagen over de grootheid van Christus' liefde, dat Hij voor de goddelozen stierf.
Zo gloorde een nieuwe dageraad aan de horizon.
Er was weer hoop.

Enige weken daarna preekte Rev. Lumkes en bediende Gods Woord uit Jesaja 49 vers 41—46.

Het slot hiervan luidt:

„Zie ik heb U in beide handpalmen gegraveerd. Uwe muren zijn steeds voor mij.“

Daarin werden schuld en veroordeling weggenomen.
Verlost door de zoen- en kruisverdienste van de Heere Jezus.
Nu geen veroordeling meer tot een eeuwige dood.
O, hoe heerlijk werd zijn ziel daar in de ruimte gesteld. Overstelpst door zoveel Vaderlijk mededogen verliet hij 's Heeren huis.

Een aangename tijd volgde. Vooral in de winter als het werk op het land zo goed als stil lag, kwamen zij elke zondag bijeen, die de Heere in onverderfelijkheid liefhadden.
Als dan de strenge koude over de met sneeuw bedekte bergen het land en de lichamen verkilde, spraken zij over de grote daden des Heeren. Dan werden ziel en lichaam soms verwarmd.

Het predikambt heeft Gerrit Alberts nimmer gezocht, maar toch kon hij het op de farm niet meer uithouden.
De liefde van Christus was te overweldigend. Daarvan te mogen getuigenen aan een van God vervreemde wereld deze genadeschatten te mogen uitstallen voor arme verloren zondaren, dat werd nu toch de zin en het doel van zijn leven.
Na ongeveer negen jaar perste als het ware de liefde van Christus hem om in 's Heeren Wijngaard te gaan arbeiden. Maar waar moest hij een opleiding ontvangen tot het predikambt? Na veel gebed neigde de Heere zijn hart om, terug in het vaderland, te gaan studeren. Daar moesten offers voor worden gebracht, daar moest de farm, de boerderij, voor worden weggedaan.

„Die Mij liefheeft, volg Me!“

In de winter van 1916 baande de Heere een weg om het grote werk van ambtsdrager te beginnen.
Het afscheid was onder deze omstandigheden zeer zwaar.
Maar waar de Heere riep, daar zouden de wegen geëffend worden, daar werden de bergen vlak en zeeën droog.

In januari 1916 werd de terugtocht aanvaard. De reis was be-
list niet zonder gevaren.

De wereld was in een verschrikkelijke oorlog en vooral op zee
loerde van alle zijde het mijnnegevaar.

Maar desondanks, en vooral gedragen op de vleugelen van
Gods bewarende hand, zette hij de voeten op vaderlandse
bodem. Dat was na zoveel jaren een ontroerend ogenblik.

Nog datzelfde jaar werd Gerrit Alberts, na onderzoek door het
curatorium toegelaten tot de Theologische school van onze
kerken. Was de weg volbracht met deze inschrijving op de
Theologische school? O nee, de weg naar de kansel voor Gerrit
Alberts werd een moeilijke weg. Deze weg had hij zich wel
voorgesteld.

Dat hij op 11-jarige leeftijd van de lagere school gekomen was
om bij zijn vader op de boerderij te helpen, werd nu goed
gevoeld. Tot diep in de nacht moest er gestudeerd worden,
maar zijn voortreffelijke leermeesters betoonden zeer veel
geduld en daarbij waren zij hem vele malen tot troost en be-
moediging op deze moeilijke weg.

Na 7 jaren hard studeren verliet hij in 1923 de Theologische
school. Zo brak de lang verbeide dag aan en werd hij beroep-
baar gesteld tot de dienst des Woords in de Christelijke Gere-
formeerde Kerken. Uit 6 beroepen die op hem werden uitge-
bracht, nam hij Zutphen aan.

Ds. L. Baas van Teuge bevestigde de jonge dominee met de
woorden van 1 Petrus 5 vers 1—5.

Ds. Alberts verbond zich aan deze gemeente met als tekst
Psalm 122 vers 9:

*„Om des huizes des Heeren, onzes Gods wil, zal ik het goede
voor U zoeken.”*

Wat een rijkdom, wat een liefde en wat een opdracht liggen
er in deze woorden verrat.

De levensweg begonnen in Gods wonderbaar licht, werd duister
en het scheen alsof de nacht in de woning van het gezin Alberts
zijn intrede had gedaan.

Men zag geen uitkomst meer en men worstelde met de vraag:
„Waarom?” Nu wij achter dit alles staan en de weg en het
leven van Ds. Alberts en zijn vrouw overzien, kunnen wij dit
alles beter begrijpen. Vooral hij, die nu juicht voor Gods troon
zal de toen voor hem onbegrepen daden Gods verstaan en
uitroepen:

*„Heilig zijn o God Uw wegen,
niemand spreekt Uw hoogheid tegen.*

*Wie, wie is een God als Gij,
groot van macht en heerschappij?"*

Dat mag ook Mevrouw Alberts beleven en verstaan:
„Het is goed voor mij, verdrukt te zijn geweest.“

Na nog maar 5½ jaar deze gemeente gediend te hebben, adviseerde de kerk hem, zijn werk neer te leggen en emeritaat aan te vragen. In die tijd achtten de doktoren dit ook noodzakelijk en misschien zullen toen velen gedacht hebben, dat alles wat de Heere zo wonderlijk bestuurd had, toch nog een mislukking dreigde te worden. Echter blijven de woorden bestaan, bij de intrede uitgesproken:

„Zal ik het goede voor U zoeken.“

Dat zou in het leven van Ds. Alberts op ondubbelzinnige wijze blijken. Eén van de hoogtepunten in het leven van Ds. Alberts is zeker geweest de vrouw die hij in Zutphen vond.

Niet gaarne zouden wij haar vergeten, die in het leven van deze geliefde leraar zo'n beslissende en belangrijke rol heeft gehad. Zij was het immers, die hem in die tijd, die zoveel belovend begon en zo teleurstellend eindigde, hem taktvol leidde door de moeilijkheden des levens.

Al heeft dus de kerk destijds Ds. Alberts het emeritaat verleend, de Heere beschikte voor hem nog een andere weg:

„Mijne wegen zijn niet uwe wegen, en Mijne gedachten zijn niet ulieder gedachten.“

Dat moesten de dominee en zijn vrouw leren door diepe wegen. Het is aan al zijn vrienden zeker bekend, dat hij door God bedeeld was met een bijzondere gave om met zieken en diepbetroefden, woorden van troost en bemoediging te spreken. Daarbij werd hij gedreven door het onuitblusselijk vuur van Gods liefde om die, waar het ook maar mogelijk was, aan anderen mede te delen.

Hij gunde de satan geen plaats, maar worstelde, soms nachten, aan een ziekbed om het behoud van een ziel voor de grote eeuwigheid. Hij had het immers zelf zo ondervonden, dat de Heere uit genade zalig maakt. Ja, hij kon getuigen hoe de Heere een vluchteling tot Hem ontvangt, nog meer hoe de Heere naar lichaam en ziel ondanks moeiten en zorgen, het wel maakt, Hij die het hem beloofd had:

„Ik heb U in beide handpalmen gegraveerd. Uwe muren zijn steeds voor mij.“

Dat gaf hem kracht in bange nood en tegenspoed. Nooit en nimmer heeft hij daaraan getwijfeld. Zo was zijn leven en zo was ook zijn sterven.

*„Ik heb de vaste grond gevonden,
waarop mijn anker eeuwig hecht.“*

Maar zo was het niet helemaal in de dagen toen Ds. Alberts Zutphen verliet. Hij verhuisde naar Gorkum, Rotterdam, Schiedam en Vlaardingen. Al deze verhuizingen stonden in verband met de nood van het catechetisch onderwijs in deze plaatsen. Iedereen die Ds. Alberts gekend heeft kan zich voorstellen hoe hij een grote kring van vrienden kreeg in die plaatsen waar hij woonde. Langzamerhand verbeterde ook zijn zenuwgestel en werd de mogelijkheid weer geopend om in vakante gemeenten weer voor te gaan in de bediening des Woords.

Van zijn preken heeft hij eens gezegd, dat ze zeer eenvoudig waren, maar wel schriftuurlijk-onderwerpelijk gebracht. Daar hield hij van. Was onze Ds. Alberts nu zo begaafd in zijn prediking? Neen, maar hoogst eenvoudig en op de man af. Het thema van zijn Woordbediening stond altijd in het licht van het Woord van God:

„Zegt de rechtvaardigen dat het hen wel zal gaan en de goddelozen dat het hen kwalijk zal gaan —“

Altijd een ernstige oproep tot bekering, maar tevens geladen met een innerlijke ontferming voor allen die nog in duisternis dwaalden.

Was het immers niet typisch Ds. Alberts, als daar een loodgieter op het dak herstelwerkzaamheden verricht, hij deze man naar beneden riep en hem vroeg, of de band tussen God en zijn ziel al hersteld was. Of als hij, na het kopen van wat meubelen aan de verkoper de vraag stelde, of nu hij in zijn winkel geweest was, deze ook eens 's zondags wilde komen luisteren wat hij, als gezant van God, zonder prijs mocht aanbieden.

Ja, zo kennen wij Ds. Alberts als iemand die, wij zouden haast zeggen soms op Amerikaanse wijze een ieder aansprak, waarmee hij in contact kwam, en dan op een wijze die aantrok omdat er de liefde uit sprak, die liefde van God die hem zelf midden uit de wereld trok tot Zijn wonderbaar licht.

Daarom was Ds. Alberts zo bemind onder zovelen omdat hij altijd met innerlijke ontferming bewogen was over een mens die zonder God in de wereld leefde.

Men gevoelde vooral in persoonlijke gesprekken en diep verlangen voor het eeuwig behoud van een medemens. Men zou het eveneens kunnen wijten aan zijn Amerikaanse invloed van vroeger, die hem een zekere drang naar vrijheid gaf en niet tot gebondenheid.

Vooraf in de oorlog kwam dit zeer sterk tot uitdrukking. Hij had altijd de grootste moeite om niet te zeggen wat verboden

was. Zo was er geen macht ter wereld die hem kon verbieden om voor zijn geliefde vorstin te bidden.

Hoewel ook waarschuwend voor de gevaren, heeft hij Amerika nooit kunnen vergeten en daarom is hij na de oorlog nog drie maal daar geweest, waar hij bij elkaar twee jaar mocht arbeiden. Het rijke Amerika was echter geen arbeidsveld voor hem. Het meest voelde hij zich thuis bij de armen, de behoeftigen en de gebrekkigen. Die hadden hem nodig. Hij wist uit eigen ervaring, hoe moeilijk het was om te bidden en te danken als de beurs leeg was.

Ook hierin gaf God door Ds. Alberts getuigenis wat het Christenzijn inhoudt, hoevelen mogen uit ervaring spreken, als wij herinneren hoe hij met gaven in natura en geld ronddeelde waar de nood steeg of waar medeleven nodig bleek.

Zo zien wij hem ook in de tweede wereldoorlog de etenswaren welke hij, onder dikwijls moeilijke omstandigheden, verkreeg, ronddelen. En hoe heeft de Heere dan ook voor dit Zijn kind gezorgd?

Daarvan is niet alleen zijn ziekbed en begrafenis een bewijs geweest, ook zijn 30-jarig ambtsjubileum heeft ons rijkelijk doen zien hoe de Heere gezorgd heeft.

Een gebeurtenis om niet licht te vergeten. Daar hebben wij de grote liefde voor Ds. Alberts ervaren.

Uit alle delen van het land kwamen er geschenken.

Slechts één man rekende op geld en dat was de dominee zelf. Immers, geld was voor hem een gemakkelijk middel om armen en minder bedeelden te helpen. Doch daarin werd hij voor het grootste deel teleurgesteld, althans zo leek het. Het geld had hij in gedachten uitgegeven, maar het was niet in de geschenkenstroom ingedeeld, anderen hadden beslist, dat dit beter zou zijn, en toch ook hierin sprak de Heere zo duidelijk.

Een enkele dag voordat het jubileum zou plaats hebben kwam er een dame uit Amerika, die *f* 1.200,— meebracht met de mededeling, dat dit geld in kontanten moest worden overgedragen.

Zie, Ds. Alberts kreeg het geld wat hij toen in die dagen zo nodig had voor zeer bijzondere doeleinden. Het comité was terecht verbaasd en misschien hebben de engelen wel geglimlacht.

Des Heeren wegen zijn meestal anders dan de onze. Dat is ook gebleken in het verdere van zijn leven. Hij was nog zo vitaal,

dat er nog wel eens overwogen is, hem opnieuw beroepbaar te stellen. Doch dit heeft niet zo mogen zijn. Zijn arbeidsterrein was de ganse kerk. Uit Noord en Zuid vroeg men hem om in de vakante gemeenten voor te gaan in de bediening des Woords. Zijn ganse leven en niet in het minst op gevorderde leeftijd was een blakende aktiviteit in de dienst des Heeren. Huisbezoeken in de vakante gemeenten, catechisaties, terwijl de gemeente Vlaardingen, gezien haar grote groei, hem verzocht alle zieken en ouden van dagen wekelijks te bezoeken. Als catechiseermeester was hij in zijn element, vooral de belijdeniscatechisanten waren hem op het hart gebonden. Daarvan kunnen alle catechisanten uit de plaatsen: 's-Gravendeel, Klundert, Maassluis, Nieuwpoort, Schiedam, Vlaardingen, Zutphen en Zwijndrecht getuigen.

Ook het werk der evangelisatie had de liefde van zijn hart. Zo wist hij vele buitenkerkelijken regelmatig in een zaal in Vlaardingen rondom zich te verzamelen, om deze mensen te onderwijzen op weg en reis naar de eeuwigheid, onder leiding van des Heeren zegen, gedachtig aan het Woord des Heeren:

„Werpt Uw brood uit op het water, en gij zult het vinden na vele dagen.“

Op de begrafenis is nog gebleken, dat ook deze tijd nog vruchten heeft afgeworpen.

Op zijn 73e jaar kwamen helaas verschijnselen van de ziekte, die menselijkerwijs gesproken de oorzaak is geworden van zijn sterven. De wetenschap dat dit waarschijnlijk zijn einde zou zijn was voor hem een drijfveer om met nog meer ijver zijn werk te doen.

Het laatste halfjaar van zijn leven was een leven van afscheid in de vele gemeenten die hij zovele malen had mogen bedienen.

Eén van deze laatste preken vinden wij hier in dit boekje afgedrukt, uitgesproken te Zwijndrecht op 6 november 1960, welke onveranderd is overgenomen via de bandrecorder.

De laatste gemeente die hij mocht bedienen was Huizen, waar hij op de Kerstdagen van 1960 voor het laatst heeft gepreekt. Met ontroering heeft men daar nog mogen luisteren naar zijn ernstige boodschap, waarin hij wees op de noodzakelijkheid om de Heere Jezus, waarvan de geboorte werd herdacht, te mogen bezitten als Borg en Zaligmaker.

Na deze ernstige prediking, waarin een afscheid te beluisteren viel, heeft men hem in een verwarmde auto thuisgebracht, waarna hij de andere dag in het ziekenhuis is opgenomen.

In diezelfde week werd hij nog geopereerd, als een laatste po-

ging tot herstel van zijn ziekte, het heeft niet meer mogen baten. Zijn ziekbed zou een sterfbed worden.

Een ziekbed, waarop hij rijkelijk mocht getuigen, wat de Heere voor hem geworden was, maar ook wat de Heere voor ieder mensenkind wil zijn.

Geen bezoeker ging ongewaarschuwd weg.

De Heere zorgde voor hem, een ziekbed zonder pijn. God zorgde ook voor zijn vrouw en kinderen in die spannende en bange dagen.

De Heere zorgde er ook voor, dat al zijn kinderen uit Amerika hem hier op aarde nog éénmaal zouden zien. Wonderlijk, hoe de Heere in alles voor zijn kinderen zorgt. Zelf heeft hij dit in zijn leven ondervonden, want als er nood was of moeilijkheden, dan was altijd zijn oog gericht op zijn Hemelse Vader.

Dan sprak hij: „Als we maar krediet op de Heere hebben, als we het maar durven wagen met Hem, dan wordt een mens nooit teleurgesteld.“

Zo is het gegaan in die dagen toen Ds. Alberts geopereerd moest worden. Een klein banksaldo, bestemd voor de operatie was aanwezig.

Wij schreven reeds, dat degenen die Ds. Alberts hebben gekend, weten dat geld voor hem alleen een middel was om anderen te helpen, met voorbijzien van zichzelf.

Zo was het kort voor de operatie ook gegaan met het banksaldo. Hij had dit al bestemd en toegezegd.

Zo was zijn krediet op God.

Een operatie met grote kosten voor de deur en toch gaf hij het weg. Maar ook hier bleek weer des Heeren gunst op de daden van Ds. Alberts, immers Zijns is het zilver en het goud, ja het vee op duizend bergen. Het geleende kapitaal gaf een zeer hoge rente, kort voor de operatie werd hem een gave ter hand gesteld door iemand die onbekend wenste te blijven.

Zo ook toen bekend werd dat Ds. Alberts verlangde naar zijn dochter die nog in Canada was. De reactie was overweldigend, immers Zijn rijke God en Koning gedacht ook aan Zijn knecht, de laatste dagen van zijn leven.

Geld, wat dikwijls zo schaars was, stroomde rijkelijk binnen, het vloeide als een beekje in een dorstig land.

Wat gedaan wordt uit liefde voor de Heere Jezus, dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan.

Geen nood en geen zorgen hebben hem gekweld op zijn zieken sterfbed. Geen angst voor de dood, de prikkel des doods werd bij hem weggenomen. Zijn verlangen om zijn Zaligmaker te ontmoeten die hem vrijgekocht had door Zijn dierbaar zoenbloed was groot. Hij verlangde evenals Paulus, om ontbonden te worden en met Christus te zijn.

Een enkele dag voor zijn sterven waren wij nog bij hem en terwijl zijn oudste dochter, die hem zo liefderijk heeft verpleegd hem warme kruiken wilde geven voor zijn koude voeten, zei hij: „Mijn voeten worden koud, gelukkig, laat de dood en het sterven zich voltrekken. Geen warme kruiken meer, het verlangen naar Boven wordt sterk.”

Honderden hebben hem op zijn ziekbed nog opgezocht, deze oude leraar die alhoewel zo vroeg emeritus predikant, zovelen tot zegen is geweest over de volle breedte van ons kerkelijk Nederland. Zonder gemeente die hem zijn eigen leraar kon noemen, is toch gebleken, dat hij de grootste gemeente heeft gehad.

Zo kwam dan de sterfdag op 29 maart 1961 na een langdurige lijdensweg.

*„Niets uit ons, 't is al uit Hem, Zo ging hij naar Jeruzalem.”
„Die U uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.”*

Waarom hebben wij dit alles geschreven? Niet in zijn opdracht! Was hij dan een bijzonder mens, rijker begenadigd als anderen? Ach nee, dat zouden wij nooit durven beweren, Dat is ook de bedoeling van dit alles niet. Ds. G. W. Alberts had ook gebreken, ook zijn eigenaardigheden, ook zijn fouten. Wij hebben zeker niet bedoeld om hem als een mens omhoog te steken of te verheerlijken. Maar wel hebben wij dit boekje samengesteld opdat. . . . wij hem niet vergeten. Hij vergat immers nooit om zijn medemensen waar ook te vermanen en te onderwijzen op weg en reis naar de eeuwigheid? Is dit dan een argument? Misschien niet, maar nog andere motieven hebben geleid tot het verschijnen van dit boekje. Zelf, zo zeiden wij al, wilde hij niet in de belangstelling staan. Van zijn hand zijn ook geen preken verschenen voorzover ons bekend is.

Prof. Geels vroeg destijds eens aan hem of hij niet bereid was, eens een preek te leveren, waarop hij antwoordde, daarvoor geheel onbekwaam te zijn.

Waar zoveel begaafde predikanten waren, voelde hij zich op dit terrein een onnutte dienstknecht.

Mogelijk lagen zijn talenten niet bij het schrijven van preken of dogmatiek of exegese. De Heere gaf hem andere talenten, waarmee ook des Heeren Naam werd groot gemaakt.

Dat willen wij in hem niet vergeten, daarvan is gesproken bij zijn begrafenis, daarvan is ook gezongen. Niet om de ere van Ds. Alberts, dat wilde hij immers niet!

„Praat bij mijn begrafenis niet over mij, maar over Hem, die Zijn zoenbloed gaf voor arme zondaren” waren zijn eigen woorden.

Ds. Alberts is niet meer. Velen hebben in hem een vaderlijke vriend verloren, want dat was hij. Dat hebben velen ervaren in het bijzonder diegenen die door zijn Woord getrokken zijn tot een leven in de dienst des Heeren.

Het zaad dat hij mocht strooien, het zal ontkiemen, want het was het Woord van de Levende God.

Even voor het Paasfeest ging hij heen, in de vreugde zijns Heeren. Zijn waarschuwendende woorden en vriendelijke vermaningen worden niet meer gehoord.

Op het kerkhof te Vlaardingen langs de grote verkeersweg waar jachtende motoren en voorbijsnellende auto's ons nog bepalen bij het Schriftwoord:

„En wij vliegen daarhenen”, rust zijn lichaam, wachtend op de grote dag der opstanding.

Met waardering gedenken wij aan deze gezant van Christus met de woorden van Paulus aan de Hebreeën:

„Gedenkt Uwer voorgangen die U het Woord Gods gesproken hebben en volgt hun geloof na, aanschouwende de uitkomst hunner wandeling.”

De Heere trooste uit Zijne volheid en rijke genade zijn vrouw en kinderen en Hij geve dat ook de gedachtenis aan Ds. Alberts nog velen tot zegen moge zijn.

ROUWDIENST, voorafgaande aan de begrafenis van wijlen Ds. G. W. Alberts in de Ned Herv. Kerk te Vlaardingen.

Gezongen wordt Psalm 72 : 11.

„Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen
Men loov' Hem vroeg en spa,
De wereld hoor en volg mijn zangen
Met Amen, Amen na!”

Dan beklimt als eerste spreker de oude Ds. Driessen de kansel van deze grote kerk, die geheel gevuld was. Ds. Driessen leest uit Gods Woord de profetie van Jona, het 3de hoofdstuk.

Daarna neemt Ds. Driessen het woord en zegt:

Geachte weduwe en kinderen, familie en anderen die hier hun deelneming betonen.

Wij worden hier zo ernstig bepaald bij de roepstem Gods, nu de overleden Ds. Alberts, bij zovelen geliefd en bekend, is heengegaan van deze aarde uit de strijd, uit de moeite, uit de zorgen, naar het Hemelse Zalige oord, waar geen smart en geen leed, geen verdriet en geen bestrijding meer is, maar waar dat volk eeuwiglijk God verheerlijkt.

En geachte weduwe, gij zijt er zelf getuige van geweest dat hij op zijn ziek- en sterfbed gezegd heeft: „Niet de mens de eer, maar de Heere de heerlijkheid te geven”, en dat hij zo geloofde — want hij was sterk in het geloof de laatste tijd — dat hij ook eenmaal met zijn lichaam de Heere zou verheerlijken.

Ds. Driessen bepaalde zijn gehoor in het kort bij 4 punten:

- 1e. *Door God opgezocht.*
- 2e. *Door de Heere getroost.*
- 3e. *Van de Heere gelouterd.*
- 4e. *Door God gezaligd.*

En vervolgde:

Nu weten wij uit deze geschiedenis van Jona, de zo bekende profeet, dat Jona eerst niet naar Ninevé wilde gaan. Maar hij werd gedwongen, en de Heere maakte hem gewillig.

En ge kunt u voorstellen toen hij daar aan het strand werd uitgespuwd door de walvis, hoe of die man er uitgezien zal hebben. Maar hij moest gaan naar Ninevé, een grote stad, veel groter dan Rotterdam of Amsterdam, en daar moest hij preken en hij zou er ook preken, een preek van slechts acht woorden, n.l. deze woorden:

„Nog 40 dagen, dan zal Ninevé worden omgekeerd”.

En stel nu eens dat nu hier zulk een man in Vlaardingen, Rotterdam of Amsterdam kwam, die dat zei, dacht ge dat men aan zo'n man zoveel aandacht zou geven?

Maar hier was het wel het geval, want de geest des Heeren was hier in de raderen en de Koning hoorde dat, de ministers en de generaals en er was zulk een grote slag dat zij een vasten uitriepen en de mensen zeiden tot elkander: „Wie weet, God mocht zich wenden van het kwaad dat Hij besloten had ons te zullen doen.” En hebben wij hier dat ook?

Geachte weduwe, gij zult straks wel het gemis merken van hem die u lief en dierbaar was, aan wiens zijde gij zo trouw gestaan hebt en zijn lijden hebt helpen verzachten, dan zult gij

ervaren: „Ja, wat is dat als die twee vaneen scheiden, man en vrouw, na zolang met elkaar te hebben geleefd en veel onder-vonden. En nu wordt u hier namens de kerkeraad van onze gemeente ook de hartelijke deelneming betuigd en wij hopen dat de Heere, de God van de weduwen ook u bijzonder mag ondersteunen en ook uw kinderen, hetzij dat zij in het verre westen zijn of op een andere plaats, of hier aanwezig, mag troosten met Zijn genade, en dat wij allen verstaan, hier is een roepstem van Jehovah, en die komt tot ons allen „Nog 40 dagen, ja het kan gebeuren dat wij geeneens 40 minuten meer leven. Er komt een eind. Ja stel eens dat wij nog 10 jaar leven of nog 50 of 80 jaar, er komt een einde. En dan?

En nu kan een mens zich wel eens het een of ander voorstel-len en zeggen: ik geloof dit niet en dat niet, maar hier: de heidenen geloofden het. Daarom zegt Jezus later: „De mannen van Ninevé zullen opstaan in het oordeel met dit geslacht en het veroordelen, want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona.”

En nu staan wij wèl stil bij de begrafenis van Ds. Alberts en wij mogen zeggen — op goede gronden — hij is de zaligheid binnengegaan en wij mogen getuigen dat ook zijn echtgenote deel heeft aan de genade Gods en wij hopen dat de kinderen er ook deel aan mogen krijgen.

Maar nu komt voor ons de roepstem! Hebben wij er ook deel aan? Want gij en ik gaan sterven, en dan?

En wij kunnen er wel eens luchtig overheen praten of een beetje zwaar er overheen praten, maar dan?

Dan moeten wij in onze gezonde dagen leren kennen, God zoeken, verstaan dat als wij Hem niet leren kennen, de ondergang zo voor eeuwig is, waar het staat in Gods Woord: „Daar zal wening zijn en knersing der tanden.”

En nu is die mogelijkheid er nog, en nu hoop ik van harte dat de Heere de begrafenis van Ds. Alberts aan Uw aller harten mag heiligen en dat gij als ook onze tijd eenmaal aanbreekt, bereid moogt zijn.

Laten wij hier goed om denken, niet wat die er over meent en die erover denkt, doch het Woord van de Heiland is: „Gijlieden moet wederom geboren worden.” Wij moeten van dood levend worden, en dat kan door Gods genade.

En dat wij hier nu samen zijn is een bewijs van Gods dragende goedheid. Ik hoop van harte, dat wij aan de troon der genade maar mogen komen en de Heere ons door Zijn Geest mag leren

en onderwijzen. En dat wij die weg des vredes leren kennen, waarvan ook de Paasdagen zo rijk, -rijk, getuigd hebben: „De Heere is waarlijk opgestaan“, die de dood en het graf heeft overwonnen, die heeft de satan beschaamd, die heeft de deugden des Vaders verheerlijkt, die *wil* en die *zal* en die *kan* zondaren zalig maken.

God heilige dat aan onze harten en Hij geve dat wij éénmaal in die grote dag, waarvan de Heere Jezus zegt: „de mannen van Ninevé zullen opstaan in het oordeel, „als er iemand zou zeggen, „ja maar ik heb geen tijd gehad, of ik heb dit of dat wel eerder willen doen“, dan zullen zij zeggen: „Ja maar wij hebben ons bekeerd op de prediking“ en dan is hier de ontzaglijke prediking van de genade Gods door het sterven van Ds. Alberts.

Zelfs de godzalige gaat ook sterven, maar dat sterven van de kinderen Gods is geen betaling voor de zonde, maar een door-gang tot het eeuwig leven.

De Heere geve u en mij, dat wij aan de weduwe maar veel mogen gedenken, die bidden geleerd heeft, haar en hare kinderen mogen opdragen en Hij doe ons door Zijn Heilige Geest Hem zoeken en kennen uit Zijn rijke genade.

Dan zullen wij ook niet tevergeefs de begrafenis van Ds. Alberts hebben bijgewoond, maar dan zal het echt zijn, ook door dat middel heeft God tot onze ziel gesproken en zijn wij wakker geschud bij de aanvang of bij vernieuwing om die God te vrez-en, die waardig is gekend en gediend te worden.

Nadat eerst gezongen wordt Psalm 89 : 19,

„Gedenk o Heer hoe zwak ik ben, hoe kort van duur“,

beklimt Ds. F. Bakker van Driebergen de preekstoel. Ds. Bakker begon zijn toespraak aldus:

Geliefden, als de ware Christen de enge poort die tot het leven leidt voor de eerste maal is binnengegaan, dan volgen er nog meer poorten die hij door moet gaan, voordat hij komt voor de Hemelpoort. Dat kunnen poorten zijn met zware deuren waarvoor hij moet blijven staan als hij niet van Boven ver doorheen geholpen wordt. Poorten van donkerheid, van vertwijfeling, van moedeloosheid, de poort van Godsverlating, van aanvechting en tenslotte de laatste poort, de poort van de dood.

De laatste en ergste vijand voor een mens, behalve voor een kind des Heeren, daarvoor is de dood het enige middel tot heerlijkmaking en het laatste middel tot heiligmaking.

Ds. Bakker sprak naar aanleiding van 1 Cor. 15 o.a. het volgende: Zo geliefden, is het dan vandaag een zaaidag en niet een begrafenisdag. Wij hopen straks zijn lichaam te zaaien, opdat het eenmaal gemaaid zal worden in de dag der dagen door Zijn Zaligmaker. Zijn ziel rust nu in de eeuwige armen Gods. Daar had hij op zijn sterfbed een bijzonder licht over, dat niet alleen zijn ziel, maar dat hij ook met zijn lichaam verlost zou worden en daarin zag hij de dood tegemoet als een eeuwige winst. Zeker, het lichaam wordt gezaaid in oneer, het strekt niet tot de eer van een mens dat wij straks bij het graf zullen staan. De mens die op de aarde gesteld is met een koningskroon op zijn hoofd om God te verheerlijken, moet nu onder de aarde. Even lopen wij op deze aarde de wormen te vertreden, maar dan als het einde komt worden wij door de wormen verteerd. Dat is onze schande en de oorzaak daarvan ligt niet in een ongeneselijke ziekte of door ouderdom en slijtage, maar onze misdaden slepen ons henen weg als de wind.

Hij wist ook waar de oorzaak lag want de laatste keer dat wij hem bezochten, en juist in die dagen dat hij zo vertroost werd, moest hij het zeggen: „Ik heb de hel verdiend.”

Wat zou dat zijn, een verheerlijkt lichaam? Is er hier een sterveling onder ons die dat kan zeggen? Immers neen, daar zijn wij veel te stoffelijk voor! Wij zijn er te aards voor, wij zijn er te bekrompen en de kortzichtig voor, wij zijn er te zondig voor!

Maar één ding weten wij wel, dat in dit lichaam de zonde niet meer zal kunnen komen, noch wonen en dat dat verheerlijkte lichaam zal zijn een tempel des heiligen Geestes, waarin God volmaakt gediend zal worden.

Met dat verheerlijkte lichaam kan het lichaam met de geest God verheerlijken. En in dat verheerlijkte lichaam, daar zijn ook de tekenen van oneer niet meer te bespeuren. In dat lichaam zal er geen gevolgen van de zonde meer zijn. Geen ziekte zal het meer kunnen aantasten, geen pijn zal het meer kunnen kwellen, geen dorst zal het meer doen versmachten, geen zenuwen zullen dat lichaam meer slopen, maar het zal in iedere vezel zijn, een eeuwige jeugd, want dat verheerlijkte lichaam dat kan niet verzwakken, noch verouderen, ze zullen lopen en niet moede worden, ze zullen wandelen en niet mat worden. Het lichaam wordt opgewekt in heerlijkheid en in dat woord „heerlijkheid” ligt tenslotte het woord: „Heere”.

En wat bij de Heere is, dat kan nooit meer als een kleed verouderen. Want wat er bestaan mag in de gemeenschap van God, dat is eeuwig rijk, eeuwig volmaakt.

Dat verheerlijkte lichaam, dat is een pronkstuk van de herscheppende genade Gods. Het aangezicht van Mozes dat blonk toen hij in de gemeenschap van God geweest was. Ja, zij zullen het verheerlijkte lichaam van Christus gelijkvormig zijn.

Aan deze zijde is het lichaam nog te veel bekleed met zak en as vanwege de zonde en vanwege de gevolgen der zonde, maar aan gene zijde zal dat lichaam bekleed zijn met een eeuwige glans, dat is met de eeuwige afstraling van de heerlijkheid van de verheerlijkte Christus. Want daarmee willen wij eindigen dat dat verheerlijkte lichaam een geschenk is van de Borgtocht, dat ze dat van hem ontvangen zullen. Want Hij, de dierbare Christus, Hij is het tarwezaad dat gestrooid is. Zijn lichaam is gezaaid in oneer. Zoveel oneer heeft Hij aan Zijn lichaam ondervonden, dat Zijn lichaam geslagen is en bespuwd en bespot en vertreden en verbrijzeld, en afgebeeld. Dat Zijn lichaam is uitgeworpen als uitvaagsel buiten de stad Gods, Jeruzalem, omdat Hij in de gemeenschap van God en mensen niet meer wezen mocht.

Zijn lichaam was daarvoor te vuil geworden en al die zonden die Hij op Zijn schouders geladen had van tollenaars en zondaren, opdat onreinen een verheerlijkt lichaam zullen ontvangen.

Nu kan ik verstaan wat Ds. Alberts tot mij zei: „Zult ge straks niet blijven stilstaan bij mijn dood?” En het is waar geliefden, het is waar. Hij is niet gestorven, maar zijn zonden zijn gestorven, zijn lichaam der zonde en zijn lichaam der ziekte. En dat wordt nu gezaaid. En daarom is het een eeuwige winst voor hem, want hij had niet een God der doden, maar een God der levenden.

Wij gaan hem dan straks niet zaaien om te zaaien, maar opdat hij door de Koning der Koningen zal verheerlijkt worden tot in eeuwigheid. Dan, dan is de dood alleen maar de laatste poort waardoor de Koning komt om de oogst binnen te halen. Ja, dan is het waar, „Ontsluit ontsluit voor mijne schreden, de poorten der gerechtigheden, door deze zal ik binnentreden en loven Uwe Majesteit.”

De volgende spreker is Ds. Kolkert uit Vlaardingen, Ned. Herv. predikant, die sprak namens de vele predikanten van de verschillende kerken.

Ds. Kolkert sprak onder meer het volgende:

Zeer geachte familie Alberts, broeders en zusters,
Er is al heel wat gepreekt vanmiddag en zijn er dus bij bepaald

dat het sterven van onze broeder Ds. Alberts ons voor de vraag stelt, hoe het met ons zal gaan als wij het einde hebben bereikt. Nu is mij gevraagd te willen spreken namens de andere predikanten uit verschillende kerken in Vlaardingen, en dat doe ik bijzonder graag.

Nadat Ds. Kolkert enige passages uit het persoonlijk leven van Ds. Alberts had gememoreerd, vervolgde hij: „Want wij hebben gehoord dat de dood een bezoldiging is der zonde.

Dat is waar. En de dood is de Koning der verschrikking. Ook dat is waar. En wij hebben gehoord dat de dood voor Ds. Alberts een vriend was die hem thuis haalde.

Uit de toespraak van mijn bejaarde collega, Ds. Driessen, heb ik opgevangen dat hij ergens zei dat we er zo luchtig of heel zwaar langs heen kunnen gaan.

En nu wij Kerken, verwijten elkaar misschien nog wel eens dat de een er wat te luchtig en de ander er wat te zwaar overgaat. Weet u wat het ergste is? Dat wij of luchtig of al te zwaar er „langs“ heen gaan. Dat is het nu. Dat zullen wij aan weerszijden moeten afleren.

Mag ik dan ook opmerken hoe wonderlijk het is dat de dood van een broeder ons hier samenbrengt in een andere kerk.

Wonderlijk, want als wij als christenen geloven door het verlossingswerk van onze Heere Jezus Christus, wiens opstanding uit de dood wij gisteren en eergisteren hebben herdacht in al deze Vlaardingse kerken. Als wij geloven dat wij straks door Zijn genade mogen ingaan in het Vaderhuis met Zijn vele woningen, dan hoop ik, broeders en zusters, dat we naast Ds. Alberts, ook elkaar zullen aantreffen. Want er mogen vele poorten zijn, maar in werkelijkheid is er maar één poort, zoals er in werkelijkheid maar één weg en één waarheid en één leven is. En dat is Jezus Christus, Hij alleen.

Daarom trof het me zo bijzonder toen deze broeder, Ds. Alberts, mij vertelde dat hij op zijn 19de jaar de Heiland had gevonden, of laat ik het anders uitdrukken, dat de Heiland hem toen ontmoette. En dat het vanaf die dag zijn grote begeerte was het Evangelie van Jezus Christus te verkondigen.

En toen ik hem kort na zijn operatie bezocht in het ziekenhuis en hij erg zwak was, toen vertelde hij alleen dit: „Door Gods genade mag ik weten, Mijn Verlosser leeft.“

Kijk, ons aller einde is wat dat aangaat hetzelfde, broeders en zusters, aan het eind van ons leven zal ieder van ons als God ons aankijkt, moeten zeggen: (De vorige spreker vertelde het van Ds. Alberts): „Ik heb in al mijn wezen de hel verdiend, met al mijn vroomheid, met al mijn stichtelijkheid een verloren zondaar.“

Dan komt het hier op aan. Jezus Christus, Hij alleen, door U, door U alleen om het eeuwig welbehagen.

Mevrouw Alberts, menselijke woorden kunnen ons niet baten. Mag ik u troosten met de woorden van de apostel Paulus uit 1 Thess. 4 van vers 13 tot en met 18.

De laatste spreker in de Kerk is Ds. C. Smits van Sliedrecht, die een slotwoord zal spreken en met gebed zal eindigen.

Mevrouw Alberts, kinderen, familie, medereizigers naar de grote eeuwigheid.

Onze beminde vriend, Ds. Alberts, kenden wij 35 jaar. Daar zijn kwart vrienden, daar zijn halve vrienden en daar zijn hele vrienden. En bij de laatste — al heb ik niet zoveel vrienden — behoorde onze lieve vriend Ds. Alberts.

Onderscheidene malen hebben wij hem bezocht aan zijn ziekbed en ik kan eerlijk getuigen dat ik weinig ziekbedden heb meegemaakt, waar zo uitstraalde, de souvereiniteit Gods en de vrije genade geopenbaard in Christus Jezus aan een arme zondaar.

Ja, zo mocht hij getuigen op zijn ziekbed: „Daar is een volmaakte vrede tussen God en mijn ziel. Daar is nu niets meer tussen God en mijn ziel.”

Hij lag daar niet als een dominee, — want we sterven niet als een dominee, ons domineesjasje dat gaat uit —, maar als een arme zondaar. Maar dan zal het voornaamste zijn als onze naakte ziel gedekt is met dat kleed dat op Golgotha geweven is. En dat is Jezus eeuwig geldende Borg gerechtigheid. Dat is dat bedeksel van dat dierbare bloed des lams, waarvan de dichter zegt: „Ja, opdat Gods hand rust op mijne ziele.” Vol verwondering bidt zij aan: „Gij hebt door Uw zoenbloed al mijn vuile zonden weggedaan.”

Vervolgens staat Ds. Smits een ogenblik stil bij de woorden uit Openb. 7, vers 15. „Daarom zijn ze voor de troon van God en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel en Die op de troon zit zal ze overschaduwen.”

Daarom, dat Goddelijke daarom, in de eerste plaats omdat God ze van eeuwigheid heeft uitverkoren. Van eeuwigheid bemind heeft. De zalige grond waarop de kerk van God tenslotte rusten en zakken mag. „Door U, door U alleen om het eeuwig welbehagen.” Christus Jezus, de Borg, die zich heeft doodgeliefd aan het kruis. Maar met Paasmorgen het antwoord des Vaders,

dat is het antwoord voor de ganse kerk: Christus Jezus is opgestaan en is de Eersteling allen dergenen die ontslapen zijn. En daarom zijn ze nu voor de troon om de verkiezing des Vaders, om de verlossing des Zoons en om de verzegeling des Heiligen Geestes. Ziet mijne hoorders, dat is het wonder van Genade dat hier gezegd kan worden.

O, wij herinneren nog het gesprek dat we met elkander hadden, dat hij uitriep: „O, eeuwig wonder, uit die ruisende kuil opgehaald.” En dat hij deze woorden aanhaalde die op de rouwbrieff staan: „Uit de duisternis geroepen tot Zijn wonderbaar licht.” En toen heeft hij mij dingen gezegd, ik heb meerdere malen over deze tekstwoorden gepreikt, maar ik dacht bij mezelf, dat heb ik er nooit in gezien. De ware en de beste uitlegger is: Nauw met God te verkeren. Wakende aan de posten Zijner deur, die lering die onmiddellijk komt van de Heilige Geest in Zijn dierbaar woord en getuigenis, zoals dat weerslag vindt en zoals dat toegepast wordt door de Heilige Geest in het hart van een arme zondaar. En die op de troon zit zal ze overschaduwen.

Maar diezelfde troon nu, besprengt met het dierbare bloed van de Heere Jezus Christus dat geeft de vrijmoedigheid, dat geeft de gerechtigheid en dat geeft de waarheid waardoor een arme zondaar toegang krijgt, waardoor die troon verzoend is, waardoor de Vader verzoend is, waardoor dat Volk een gerechtigheid ontvangt. Een gerechtigheid waaronder ze eeuwig mogen verkeren als onder die purperen hemel van Jezus' eeuwig geldende gerechtigheid.

Daarom zijn ze voor de troon en dienen hem dag en nacht. Ach, als de Heere een mens levend maakt en hij krijgt met God te doen, de Heiligheid, de Gerechtigheid, wel ziet, hij zal alles willen doen om dien God te behagen en te verdienen. Maar Paulus zegt — dat is de beleving — „Het goede te doen dat vind ik niet, zo wordt het een strijdend volk, zo wordt het een tweemens.”

Maar ziet, dat zal daar niet meer zijn. Het vlees dat in het graf vergaat, zal daar niet doen de zonde, daar zullen ze Hem waarlijk dienen. Hier is het de begeerte. Hier is het nog maar een zuchten, niet verder. Een zuchten uit het lichaam des doods. „Maar ik zal volmaakt Uw lof ontvouwen, U in gerechtigheid aanschouwen, verzadigd met Uw Godd'lijk beeld.”

Mevrouw Alberts en kinderen, dat is de enige troost die baten kan. Als we staan bij de doodsbaar van degene die ons zo lief en dierbaar is, de laatste maal dat wij uw man en vader bezochten, — ik kan het hier wel zeggen, want wij hebben 35 jaar

nauw met elkander omgegaan in liefde en leed — en toen hebben we onder tranen elkaar gedag gekust en toen sprak uw man „Tot ziens.” Hij is de strijd te boven. Geen aanvechting meer ten opzichte van zijn aanzien in Christus. Wij verkeren nog in de strijd, maar moge het een roepstem voor ons allen zijn en bijzonder ook voor uw kinderen.

Uw vader is verlost, veel strijd heeft hij doorgemaakt en hij heeft me op z'n ziekbed gevraagd, u in liefde maar ook met alle ernst te vermanen, dat pad te wandelen, dat pad waar uw vader geen zin in had, want daar zijn we allen een grote vijand van, en dat leren ze hoor, dat ze grote vijanden zijn van God en van Christus en van Gerechtigheid. Maar ze worden door inwinnende, overwinnende almachtige genade zo door ingewonnen, dat ze het er gans en al mee eens worden.

En nu is het de hartelijke begeerte geweest van uw vader dat u, als kinderen mocht wandelen in die wegen die uw vader heeft voorgehouden. Uw vader heeft u gewaarschuwde, want wij allen gaan heen tot des grafs verslindende mond.

Zalig wonder, hoorders, als we door genade hebben leren kennen, de kracht van het Evangelie, want immers boven deze elendige wegstervende en wegzinkende wereld, daar staat als een triumphboog het Evangelie van vrije genade. De ene voet van die boog rust in Bethlehem, en het woord is vlees geworden, de nederdaling Gods in het vlees in Christus, en die andere voet die rust op Golgotha. Dien die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt en deze twee raken elkander in de hoofdsteen, waarop geschreven staat: „Hij is opgestaan. Hij is de Eersteling geworden dergenen die ontslapen zijn en allen die in Hem zijn, die zullen opstaan, Gode tot heerlijkheid, als hun verderfelijk lichaam is gezaaid.”

Daar is daar straks over gesproken, maar een onverderfelijk lichaam zal opgewekt worden in heerlijkheid. „Ja”, zegt de apostel Paulus, — en hij verheugt er zich in — „dat ze altijd bij de Heere mogen zijn”, geen schaduwen meer, geen duisternis, geen donkerheid, geen dood, geen hel, geen duivel, geen vijandschap, maar dan eeuwig naar ziel en naar lichaam Hem te aanschouwen, die hun ziel zo dierbaar is. Ja, wie die poort wordt ingeleid, met een stoet van Godgetrouwen, mag des Heeren lieflijkheid, mag de Zoon van God aanschouwen. En wij staren hem na. Zijn loop is geëindigd. Hij zal nu daar zijn, waar hij altijd 's Heeren lof zal ontvouwen. Hem dienen dag en nacht, en de allerhoogste Die op de troon zit, Die zal ze overschaduwen.

Moge dat U, bedroefde familie de troost zijn waarmede gij Uw man, vader en broeder na mocht staren tot op die dag wanneer Jezus zal wederkomen op die zilverwitte troon. En dan zal het voor ons allen, ook voor uw kinderen de grote vraag zijn, waar het op aankomt. Zullen we dan ter rechterhand staan of ter linkerhand? Deze vraag die kan alleen door vrije genade uitgewerkt in onze zielen beantwoord worden.

De Heere moge deze gesproken woorden heiligen en toepassen aan onze harten om Zijn eeuwige naams wille.

Nadat gezongen wordt Psalm 42 vers 1:

„'t Hijgend hert der jacht ontkomen”

gaat Ds. Smits voor in gebed.

Dan wordt onder het zingen van Psalm 43, het 4e vers, de baar met het lichaam van Ds. Alberts de kerk uitgedragen door een grote schare mensen naar zijn laatste rustplaats.

*„Dan ga ik op tot Gods altaren,
Tot God, mijn God, de bron van vreugd;
Dan zal ik, juichend, stem en snaren
Ten roem van Zijne goedheid paren,
Die, na kortstondig ongeneugt;
Mij eindelooos verheugt.”*

Op het kerkhof aan de groeve voert Ds. E. Venema van Zwijnrecht het woord.

Gelezen op het graf Openbaringen 19 : 6—10.

Geliefde familie Alberts en voorts alle vrienden en bekenden, die van heinde en verre zijt gekomen om onze geliefde dominee Alberts naar zijn laatste rustplaats te vergezellen.

Er is allerwege diepe droefheid, nu dan eindelijk het ogenblik daar is dat we afscheid moeten nemen van hem, die zulk een bijzondere plaats onder ons innam. En dan gevoelen we nu meer dan ooit dat hij een ledige plaats zal achterlaten.

Dat geldt natuurlijk in de eerste plaats voor u mevrouw Alberts en kinderen, wat zal het gemis straks in uw huis groot zijn. Maar ook voor ons allen zal het smartelijk zijn als we hem op de kansel en in onze gezinnen moeten missen.

Want hij had een grote plaats in ons kerkelijk leven, dat blijkt wel uit de grote belangstelling die er is, nu we voorgoed van

hem afscheid gaan nemen. En vraagt ge me nu hoe het komt dat dominee Alberts zo bemind was?

Dan heb ik maar één antwoord, en dat is omdat hij zo eenvoudig en klein was. Hij had het door genade geleerd om laag te buigen voor een heilig en rechtvaardig God. En daarom alleen was hij zo geliefd onder het volk des Heeren. En daarom wensen we hier vanmiddag niet een mens te verheerlijken, dat zou God niet waardig zijn. Hem alleen zij alle eer, die uit vrije genade heeft omgezien naar een mens, die nooit naar hem gevraagd heeft. Maar ook Ds. Alberts zou het niet gewild hebben dat we hier op deze plaats een goed woord over hem zouden spreken. Ik heb het hem op zijn ziekbed ernstig moeten beloven. Met ontroering denk ik er nog aan terug aan dat afscheid, hoe hij onder tranen beleed, dat God alleen maar goed was, Die in Zijn ontfermende zondaarsliefde naar een vloeker had omgezien.

Vandaar is het ook dat ik u dat ontroerende hoofdstuk uit Openbaringen heb vorgelezen. En als we nu eerbiedig gaan luisteren, dan horen we in dat hoofdstuk 19 één lofakkoord over de grootheid des Heeren.

Eerst over de val van het machtige Babel, maar dan ook over de zaligheid, die de Kerk des Heeren eenmaal zal ontvangen, als zij zal worden opgeroepen tot de bruiloft des Lams.

En nu is het juist dat laatste wat onze aandacht vraagt. De bruiloft des Lams! Wonderlijk toch, om nu te denken over een bruiloft nu we hier staan rondom de geopende groeve.

Het graf spreekt immers van droefheid en tranen, en als we over een bruiloft spreken, dan denken we aan blijdschap.

Voor een wereldling en een godsdienstig mens is dat een dwaasheid, om blij te zijn op een begraafplaats, maar voor de Kerk des Heeren, die gekocht is door het bloed des Lams kan er wel eens heimwee zijn naar die dag.

En voor degenen die dominee Alberts op zijn ziekbed hebben bezocht is dat bevestigd. Wat kon hij er naar verlangen om heen te gaan, en om dan Zijn Koning voor eeuwig groot te maken. Wat was hij jaloers, als hij hoorde dat anderen hem waren voorgegaan.

En ziet, nu is dan zijn wens in vervulling gegaan. Nog voor de Pasen is hij heengegaan om met Zijn Koning aan te zitten aan die bruiloft des Lams.

En denk nu niet dat dit vanzelsprekend is. Omdat hij dominee was, of omdat hij zo eenvoudig was. Nee, hij mag aanzitten aan de bruiloft, omdat er in zijn leven een wonder gebeurd is, dat zo groot is waarvoor hij de eeuwigheid nodig zal hebben om de Heere groot te maken. Dat wonder ligt alleen maar in die grote Bruidegom, Die hem uit de duisternis geroepen heeft tot

Zijn wonderbaar licht. Zijn liefde ging uit naar een bruid, die alles miste om Zijn bruid te zijn. Maar het was voor Hem geen bezwaar. Want Hij heeft Hem liefgehad met een eeuwige liefde. Daarom heeft de Bruidegom ook voor alles gezorgd. We kunnen het in het voorgelezen Schriftgedeelte terugvinden. Daar immers staat het, dat het haar gegeven is, dat zij bekleed worden met rein en blinkend lijnwaad.

En wat kan nu dit gewaad anders zijn dan de gerechtigheid van Christus Jezus. En dan is dat bruiloftsgewaad zo volmaakt, het golft van boven de schouders tot onder aan de voeten. En zo is dan die vuile bruid geheel bedekt door Zijn heiligheid en Zijn gerechtigheid. O, dan kan het niet anders, dan moet er blijdschap zijn als de dag van de bruiloft daar is.

Dan is er blijdschap bij de Bruidegom, omdat Hij Zijn bruid volmaakt mag ontmoeten; maar dan is er ook blijdschap bij de bruid, immers op die dag heeft ze hier leren wachten. Wat een blijdschap dan voor dominee Alberts nu hij verlost van alles volmaakt met de Bruidegom verenigd mag aanzitten aan de bruiloft des Lams.

Geliefde familie Alberts, dan is er voor u deze dag oorzaak van grote droefheid. Want u mevrouw Alberts bent uw zorgzame man kwijt, en gij kinderen zijt een vader kwijt, die zeer veel van u hield.

U mevrouw Alberts zult uw man straks missen. Hij heeft het me verteld hoe er liefdesbanden waren die zo moeilijk konden verbroken worden. En zijn kinderen, wat lagen ze hem na aan het hart. Wat heeft het hem ontroerd, toen hij zijn kinderen uit Canada mocht ontmoeten eer hij stierf. En hij heeft het mij gevraagd of ik in het bijzonder wilde gedenken hier op het graf, hoe zijn zoon Albert met droefheid in het hart van hem afscheid heeft genomen. Weet het dat vader in zijn laatste oogenblikken nog aan hem gedacht heeft. En waarmee kunt ge nu uw vader beter eren, dan daarin, dat ge de Heere zoekt, die uw vader genade bewezen heeft. Wat zou het groot zijn als dat de vrucht van het sterven van uw vader mocht zijn, om dan samen met hem aan te zitten aan de bruiloft des Lams.

Weet het echter wel, dat als ge die weg niet bewandelt, dan zal uw vader straks in de eeuwigheid u nog meer verordelen.

Ook heeft uw man en vader mij verzocht om hier te vermelden, dat er onder zijn prediking velen vertroost en bemoedigd zijn, ja, er zijn er zelfs die onder zijn gehoor getrokken zijn uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht. Hij wilde dat niet vermelden alsof hij daarvan de eer zou ontvangen. Nee, hierom alleen opdat God de eer zou ontvangen, Die zijn eenvoudig woord nog heeft willen gebruiken als een middel in Zijn handen.

En tenslotte heb ik hem moeten beloven om op het graf allen

ernstig te vermanen, dat zonder bekerende genade geen mens zal ingaan tot de bruiloft des Lams.

Geliefde medereizigers naar de eeuwigheid, hoe ontzaglijk is toch onze rampzalige staat. We zijn God kwijtgeraakt en we weten het niet. O, mocht dit sterven u tot zegen zijn, dat ge naar Hem mocht gaan roepen, Die het waardig is om gezocht te worden.

Haast u dan om uws levenswil, het kan zo spoedig te laat zijn. En dan nog eenmaal, zalig die geroepen zijn tot de Bruiloft des Lams!

Daar mag nu eeuwig dominee Alberts God groot maken. En daarvan komt God de Vader alleen de eer toe, Die naar hem gevraagd heeft, God de Zoon, omdat Hij hem gereinigd heeft in Zijn dierbaar Middelaarsbloed, en God de Heilige Geest omdat Hij dit heeft toegepast aan zijn hart.

Hoe gelukkig dan dit ogenblik voor onze geliefde dominee Alberts om nu eeuwig te mogen zingen van Gods goedertierenheden. Amen.

DE OVERDRACHT VAN HET GRAFMONUMENT

Geachte familie en aanwezigen,

Wederom staan wij geschaard rondom de plaats waar het stofelijk overschot van, als ik het zo mag uitdrukken, onze Ds. Alberts ter aarde is besteld.

Wij zijn hier bijeengekomen als afgevaardigden van velen uit den lande om als blijk van onze vriendschap een eenvoudig gedenkmonument aan de familie over te dragen.

Men heeft mij verzocht, alvorens Ds. Tanis de overdracht zal verrichten met enkele woorden u de herkomst en de bedoeling van dit monument te verduidelijken.

Als afsluiting van de destijds gevoerde aktie, waaruit ontroerend medeleven en grote mildheid hebben gesproken, kon de commissie met goedkeuring van de familie besluiten om deze gedenksteen te doen vervaardigen.

De commissie heeft getracht zelf te zoeken naar een weergave van datgene wat Ds. Alberts in zijn leven wenste te doen uitkomen.

Ook in dit monument wilde men zo gaarne iets uit laten komen van de persoonlijke band, het eigen karakter dat de vriendschap tot en van Ds. Alberts kenmerkte.

Voor alles moest dit eenvoudig zijn, mocht dit niet overheersen en toch moest het iets meer zeggen dan meestal uit deze stenen blijkt.

Gedachtig aan datgene wat Ds. in de laatste tijd van zijn leven steeds weer benadrukte, namelijk: Niet Ds. Alberts maar Gode de eer, niet over mij maar over Gods werk in en aan mij spreken, is getracht iets van deze wens in dit monument te doen uitkomen.

Wij zien hier staan een zo sterk mogelijk sprekende driekante zuil met als inscriptie de Alpha en Omega. Hierin moge iets zijn weergegeven van de Goddelijke kracht van het vertikale, het niet aardse van het eeuwige.

Daarbij de horizontale vlakke plaat: spreekt zij niet van het menselijke, van het zich niet verheffen kunnen?

En toch deze plaat wordt gedragen door de zuil, gedragen werd dit menselijke door die alles omvattende kracht, meer nog, doorboord werd dit leven door die kracht. Zoals plaat en zuil nu één geheel gaan vormen, zo mag door die Goddelijke wil en genade en kracht het menselijke, het horizontale, gelijkenis gaan vertonen, naar God toe gaan groeien, Zijn beeld gelijkvormig gaan worden, zich gaan verenigen met Hem. Ja,

mogen door Hem de vruchten gaan uitkomen: Geloof - Hoop - Liefde.

Mogen wij hierin niet weergegeven zien het leven van Ds. Alberts? Goddelijke kracht, is die niet in zijn leven geopenbaard? Menselijke onmacht, sprak ook dat niet in dit leven? Goddelijk dragen, hoeveel was hiervan te getuigen?

Menselijk steun zoeken, ook hiervan sprak Ds. Alberts door woord en daad. Goddelijke doorboring, dat ingrijpen was voor Ds. Alberts het beslissende punt.

Ja, van toen af mochten gaan groeien de hoop, het geloof en de liefde. Vanaf dit ingrijpen Gods bleef de mens, ook de mens Ds. Alberts, mens, doch mocht hierin het beeld gaan rijpen het beeld van zijn Verlosser van zijn Zonde-vernieler.

Een der laatste wensen welke Ds. Alberts op zijn sterfbed uitsprak willen wij u nu wij rondom dit graf staan, doorgeven.

Ongeveer een week voor zijn sterven vroeg hij om bij het aanschouwen van dit graf toch niet naar die kist of naar dat lichaam te staren, maar om altijd omhoog te blijven zien, omhoog naar Hem uit Wien, door Wien en tot Wien alle dingen zijn, ook het leven, het dikwijls gevende leven van Ds. Alberts door ook zijn sterven. Moge tot vervulling van die wens ook dit monument bijdragen, opdat Hij èn van Ds. Alberts, nu al in heerlijkheid, èn van ons allen, nu in beginsel éénmaal zonder zonde, moge ontvangen de lof, de eer, de aanbidding, de dankzegging in der eeuwigheid.

Toespraak van Ds. M. C. Tanis van Barendrecht

Geachte mevrouw Alberts en familie van de overledene.

Op mij rust heden de taak, dit grafmonument, dat rust op het graf van uw geliefde overledene, namens alle vrienden van onze onvergetelijke vriend en broeder Ds. Alberts aan u over te dragen.

Dit monument is een teken van Gods souverain welbehagen. Staande hier bij het graf behoeven we niet slechts te denken aan het Woord van Paulus: „de bezoldiging der zonde is de dood”, maar kan ook getuigd, „de genadegifte Gods is het eeuwige leven door Jezus Christus onze Heere”.

God is door God bewogen geweest. Bij Hem waren eenmaal gedachten des Vredes. Dit zien we klaar in de zending van Gods Zoon naar deze wereld en in de verkiezing van een gemeente tot het eeuwige leven. Deze gemeente was zwart door zonde en ongerechtigheid, maar zij werd door de Zoon aanvaard en Hij erkent haar als Zijn bruid. Van harte heeft de Zoon

zich aan haar verbonden. Hij weet zich één met haar. Hij noemt zich haar Bruidegom en laat zien dat zij zijn Bruid is. Tot haar nu getuigt Hij: Ik ben de Alpha en de Omega. Het Begin en het Einde. Hij is de Oorsprong van het Leven. De Schenker en de Onderhouder van het Leven. Wanneer Hij er niet was, niemand van ons zou hier staan. En omdat Hij nu leeft en dit eeuwig, is en blijft er een Kerk. Daarom heeft Ds. Alberts ook een plaats op deze wereld gekregen en ontving hij een taak in deze wereld. Werd hij getrokken uit de duisternis tot Zijn wonderbaar Licht. Werd hij geroepen tot het eeuwige leven. In zijn leven is klaar bevestigd geworden: Ik ben de Alpha en de Omega. De Heere ving aan, zette voort en voleindigde Zijn werk. Ook zijn in zijn leven gelegd de weldaden, die de hemelse Bruidegom schenkt aan Zijn bruid, n.l. geloof, hoop en liefde.

Door de Heilige Geest geleid mocht hij komen tot Christus, kennende de vereniging met Christus en kon hij daarom ook getuigen van Christus. Hij wenste op de kansel, op huisbezoek en aan het ziekbed te gewagen van Jezus Christus als de Enige Middelaar des behouds. Met bewogenheid kwam het naar voren: „zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade: wij bidden U van Christus wege, laat U met God verzoenen, want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem”.

Door genade had hij ook een levende hoop verkregen. Veel wederwaardigheden, tegenheden, strijd waren zijn deel, maar zijn levensscheepje ging op de wereldzee niet onder, zijn hoop immers, gesymboliseerd in het anker, had haar grond in de eeuwige onveranderlijke trouw des Heeren.

„Want bergen zullen wijken en heuvelen wankelen, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het Verbond mijns Vredes zal niet wankelen, zegt de Heere, Uw Ontfermer”.

Ook schitterde de liefde in zijn leven. Van nature gold ook van hem een hater van God en de naaste te zijn, maar de Heere had Zijn liefde gelegd in het leven. Die liefde verwekte wederliefde. Hij kende liefde tot de Heere en zijn naaste. In alles kwam dit uit. Hij gunde de duivel er niet één.

En nu is deze dienaar des Heeren niet meer. Hij is reeds enige maanden thuis. Wij zijn nog op deze wereld, echter op doorreis naar ons eeuwig huis. Leeft nu in ons hart:

Ik ben een vriend, ik ben een metgezel

Van allen, die Uw naam ootmoedig vrezen,

En leven naar Uw goddelijk bevel.

Zij, die dit hartelijk kunnen zingen, zullen eenmaal thuiskomen. De weg daarheen is echter altijd niet even gemakkelijk, maar

de Alpha en de Omega laat Zich niet onbetuigd: Hij sterkt,
Hij leidt, Hij onderwijst, en Hij bereidt voor om straks te kun-
nen zingen:

*Gij toch, Gij zijt mijn roem, de kracht van mijne kracht;
Uw vrije gunst alleen wordt d'ere toegebracht;
Ik mag het hoofd omhoog steken en zal de eerkroon dragen,
Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen.*

Laat ons zingen Psalm 89 : 8.

